

**R. P. Vincentii Brvni, Societatis Iesv, Meditationes, De
Præcipvis Mysteriis Vitæ & Passionis D. N. Iesv Christi**

Cum Veteris Testamenti Figuris, & Prophetijs, varijsque Documentis ex
quoque Euangelio depromptis, Nunc ex Italico in Latinum translata

Meditationes in Passionem Et Resvrrrectionem D. N. Iesv Christi

Bruno, Vincenzo

Coloniae Agr., 1599

VD16 ZV 2606

Meditatio 47. De morte Christi, de[que] extremo verbo, quod morie[n]s
locutus est.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59870](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59870)

MEDITATIO

QUADRAGESIMASEPTIMA.

DE MORTE CHRISTI, DE
que extremo verbo, quod mo-
riens locutus est.

EVANGELIVM.

Matt. 27.

Marc. 15.

Luc. 23.

Ioan. 19.

ET clamans voce ma-
gna Iesus ait : Pater
in manus tuas com-
mendo Spiritum me-
um. Et hæc dicens,
inclinato capite tradidit Spiritum.

FIGVRA.

Gen. 4.

ABEL iustus innocenter occisus est
ex inuidia, à fratre Cain.

PROPHETIÆ.

Psal. 30.

Isaia 53.

Dan. 9.

IN manus tuas comendo spiritum meum.
Tradidit in mortem animam suam.
Post hebdomatas sexaginto duas occi-
detur Christus.

Isaia 53.

Abscissus est de terra viventium, pro-
pter scelus populi mei percussus cum.

CON-

CONSIDERATIONES.

CONSIDERA quomodo Saluator noster, cum iam perfecisset opus sibi commissum, & obedientiam Patris impleisset, accedens iam prope ad terminum vitæ, exinanitis venis, tanta sanguinis profusione, omnibus viribus deficere cœperit. Clarissima illa oculorum lumina claudabantur, & offuscabantur: facies illa eximia, nouo & mortis indice pallore exalbescebat, denique membra omnia signa manifesta & mortis indicia prodebant. Cogita, eo temporis momento, apertos esse cœlorum orbis, & legiones Angelorum descendisse, vt adfisterent, & comites se præberent victrici animæ Christi. Par erat enim, vt æternus Pater eximio honore extrema Filij prosequeretur, & exercitus Angelorum illi morienti astarent, quem celestis tota Hierarchia veneratur & adorat. Quod si res sensu carentes, terra, & saxa in morte saluatoris manifestissima prodiderant doloris indicia; longe credibilis est Angelos pacis, suo quodam modo tristitiam contraxisse, & auctore *Isaia 33.* fleuisse, cum viderent Dominum & Deum suum, cum eorumis mortis angoribus conflictari.

Ve

Vt igitur momentum illud temporis aduenit, quod ab æterno delectum & præfixum fuerat, benignus Iesus caput inclinat, versus tristem Matrem, quasi qui illi extremum Salue & Vale dicere, ab ipsa vicissim accipere, atque illi lacrum suum corpus commendare vellet. Deinde a collens sursum caput, & languentes oculos ad Patrem dirigens, elata & clara voce clamat: *Pater in manus tuas commendo spiritum meum*: quod cum dixisset, inclinato capite emisit spiritum. Clamat Saluator elata voce, adiungens clamori lachrymas, vt exoret Patrem, vti nostra omnium animas sibi commendatas esse velit, quas ille vnâ cum suo spiritu tradat. Clamat alta voce, vt toto orbe exaudiri possit, & corda omnium mortalium ad se attraheret. Clamat vt inferos horribili hac voce perterrefaciat, vt aliquando restituant eos, quos tot sæculis habuerunt captiuos. Clamat denique, in signum victoria, quàm crucis ligno, à morte & antiquo aduersario reportarat.

Submittit Saluator noster caput, vt indicet quàm graue sit onus peccatorum nostrorum, quod sibi ipse imposuit. Demittit caput, vt insignem suam paupertatem ostendat, vt qui in morte non habens

bens, locum, vbi caput reclinaret, p̄dulu sinit esse, in aere. Demittit itē caput, vtnobis exemplum pr̄beat dimissionis animi, simul vt iudicium daret, se vt per obedientiā in mundum venerat, per eādē nunc mortē sponte excipere. Deniq; caput demisit, vt osculum pacis nobis offerret, quod cum tantis suis laboribus & miserijs impetrārat à Patre.

Considera, quæ fuerit illa tristitia, illa angustia, quis cruciatus, cum nobilissima anima coacta fuit à incunda societate sanctissimi corporis discedere, cū pura & innocens columba egressa est è sancta illa Arca, & dissolutus est nodus ille pulcherrimus, olim à Spiritu sancto connexus: Quam inter se inuiti separabantur, inter quos nulla vnquam fuerat discordia, nulla contentio, nulla dissensio, sed semper pax summa, summus amor, summa coniunctio. Compatere, anima, Domino tuo, in extremis angustijs. Vide vt facies illa gratiosissima iam tota paleseat, vt diuini oculi & lumina, stellis firmamenti similia incipiant eclipsin pati; vt deficient, & lacrymas spargant; vt factum caput ad terram inclinet: deniq; vt omnia membra vicinam mortē, denuncient, & indicēt ardentissimū illius in te amorem. Defecit, anima mea, gaudium

R

cordis

*Thren. 5.**Cant. 5.**Luc. 10.*

cordis nostri, cecidit corona capitis nostri; Dilectus tuus abiit & elongatus est à te. Bonus pastor noster postquam posuit animam suam pro ouibus suis abiit. Verus noster Samaritanus, postquam oleo & vino misericordiae & caritatis vulnera nostra curauit, & pro nostra salute precium sanguinis sui deposuit, procul à nobis factus est,

Age nunc, anima mea, si vllum habes signum grati animi, aut vllum pietatis vestigium, dolorem concipe, & desle crudelem, Redemptoris tui mortem: desle eadem Agni immaculati, quia pro te occisus est, pro te cruciatus, tantos sustinuit. Peccata tua illum in has calamitates & angustias redegerunt, vt te confirmaret, se infirmum fecit, ex suo sanguine tibi balneum apparauit, quo lauaret & sanaret insanabilem lepram. Vide quantum te amauerit, qui vt te honore afficeret, seipsum ignominia affecit, vt te consolaretur, seipsum afflixit; vt tibi ignosceret, tua peccata sibi assumpsit, & in seipso illa puniuit, O bonitas, quae animo concipi non potest! Quis vnquam audiuit eum qui offensus erat, sibi poenam irrogare, & se pro sacrificio offerre, vt inimico suo culpa ignoscatur.

Cogita,

DE PASSIONE DOM. 375

Cogita, quem dolorem cepit, & quo animo fuerit desolata Mater, ubi vidit unicum bonum & solatium cordis sui iam expirasse, & mortuum de cruce pendere, quàm profundè clamor & lacrymæ, cum quibus vnigenitus ipsius Patri reddiderat spiritum, amatissimam illius animam penetrauerant. Videres tum recrudescere dolores, & manare ex oculis flumina lacrymarum. Mater sanè, cum vehementia dolorum, voces in verba formare non posset; intra se frequenter cum maternis gemitibus illa repetebat. Fili mi IESV, IESV fili mi, quis mihi det vt moriar tecum: atq; hæc dum tacita secum loqueretur, aliud dicere non valens, stabat amplexas crucis stipitem, & se totam sanguine Filij madefaciens. Amore certè & dolore, in eadem cruce cum Filio affixa erat, & in ipsum ita conuersa, vt iam non ipsa in se, sed in solo Christo dilecto suo viueret, & ipse vicissim in illa.

COLLOQVIVM.

PRAECABERIS Christum D. N. vt sicut ipse moriēs, spiritum in manus Patris commēdauit, tibi quoq; gratiam concedat, vt in hac vitā cū ipso moriaris spiritualiter mortificans affectus tuos,

R 2

& ab-

Cogita.

& abducens amorem ab omnibus creatis rebus: ut mortis tempore pro sua misericordia dignetur sanctissimis manibus excipere, & commendatam sibi habere animam tuam, quam in Cruce una cum sua anima commendavit ipse aeterno Patri.

DOCUMENTA.

1. **C**HRISTVS D. N. nudus voluit mori in cruce, sic nobis curandum est, ut cum ad mortem ventum erit, omnium rerum amore nudi reperiamur, item ut optemus, exemplo ipsius cum dolore & cruciatibus mori, atque adeo illius amore sanguinem profundere, quod idem ipse pro nobis prestitit.
2. Si Filius Dei ipso mortis articulo, tanta orationis instantia, tot lacrymis Patri se commendavit: nemo, quacumque iustitia & sanctitate praeeditus, sine cura esse debet: sed cum timore vitam agens parat esse ad tentationes; confugiens, quod Christus fecit, ad diuinum praesidium.
3. Curemus, ut in vita simus Filij supermi Patris, id est, abnegemus amore ipsius voluntatem omnem nostram, & in ipsius praeceptis absolute observandis omnem laborem collocemus, ut morituri fidenter possimus illum appellare Patrem, & Spiritum nostrum in manus ipsius commendare.

4. Christus

4. *Christus moriens inclinavit caput, ut servos suos doceret, quemadmodum ipse iubente Patre passionē & mortem exceperit: sic & ipsis, ex Superiorum mandatis, subundas quasuis difficultates, & quibusuis se periculis, etiam vita exponendum.*

5. *Si mortis tempore preces nostras audiri desideramus, ut Spiritus noster in manus Patris eterni perveniat: laboremus ne alium habeamus spiritum, quam Christus Filius ipsius, qui cum esset illi gratissimus, non potuit non illum suscipere.*

6. *Commendanda est anima & spiritus in manus Patris Spiritualis, illique amoris Christi praestanda obedientia: quemadmodum & ipse obediens fuit, & Spiritum in manus Patris commendavit.*

R 3 ME.